לח: בית שמאי פרק רביעי זבחים

ולית ליה גבי קולי בית שמאי. פי' רש"י בב) דסבר דשתי מתנות מפגלות ולא אחת דאין מפגלים בחלי מתיר בד) ותו"ת אימא מפגלות היינו בחמת מהן ולבית הלל בראשונה דווקא ולכולהו מפגלין בחלי מתיר ותו"כ בה) אף בפיגול זמיין דהוי חומרא לב"ש אם נתן לראשונה כתיקנה ושניה חוץ לזמנה הוי פיגול ולב"ה אינו פיגול כדאמר במתני' וב"ל בו) מדקתאמרי בז) בית הלל לראשונה מפגלת מכלל דלב"ש לא מפגלת דהוה ליה למימר בראשונה ולא בשניה ותו י"ל דומיא דמתירות דהיינו דשתיהן דווקא הוי מפגלות וה"ר יצחק כתב בח) דכן מוכח בתוספתא בהדיא ת"ר אלעזר בן יעקב דבר בט) זה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל שתי מתנות שבחטאת ואחת שבכל הזבחים מתירות ומפגלות בית הלל אומרים אחת שבחטאת ואחת שבכל הזבחים אמתרת ומפגלת מתקיף לה רב אושעיא אם כן ליתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אמר ליה רבא כי איתשיל להתירא איתשיל דהוו להו בית שמאי לחומרא: אמר רבי יוחנן שלש מתנות שבחטאות אינן באות בלילה ובאות לאחר מיתה והמעלה מהן בחוץ חייב אמר רב פפא יש מהן כתחלתו ויש מהן כסופו חוץ ולילה זרות וכלי שרת קרן ואצבע כיבום ושירים כתחלתן מיתה לא שריא ולא מפגלא ולא עיילא לגואי כסופן אמר רב פפא מנא אמינא לה דתנן ניתז מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבום מן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבום הא מן הראוי לקרן טעון כיבום וליטעמיך מן היסוד אינו טעון כיבום הא מן הראוי ליסוד טעון כיבום אשר זה כתיב פרט לזה שכבר הוזה הא מני רבי נחמיה דתנן רבי נחמיה אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב אימר דשמעת ליה לר' נחמיה לענין העלאה מידי דהוי אאברים ופדרים לענין כיבום מי שמעת ליה אין מעלין בו לגבי מזבח לכתחילה: **כאוה לאחר מיתה.** אם נתן מתנה לראשונה ומתי בעליה כבר כפר בראשונה ואין שם חטאת גמורה על הדם עוד לפסול משום חטאת שמתו בעליה: **יש מהן לאחלוקו.** יש מדברים שבתורת דמים שהשלש מתנות כמתנה בראשונה בז) ויש דברים שהן בתורת שירי הדם: **הון.** הזורק אותן בחוץ חייב שהרי לחוייב לפניים בתורת זריקה גמורה. ואסור ליתנן בלילה דנפסלו מלזרוק והא זריקה היא. וחד חייב עליהן מיתה בפנים. ועשויות כלי שרת ומתנה בח) אלבש. וכיבום אם ניתז מדם החטאת על הבגד לאחר שנתן במתנה בט) אחת טעון כיבום דכתיב ואשר יזה מדמה וגו' כאילו ניתז קודם לכן בי) אבל אם נתן כל מתנותיה ואח"כ ניתז מן השירים אין טעון כיבום דלאחרינן בשמעתין אשר יזה פרט לזה שכבר הוזה: **שירים.** חטאת שקיבל דמה בתרנא כוסות ונתן מתנה אחת מכל בא) אחד כולן נעשו שירים ליפסל ליסוד אף הנ' כוסות בב) שירים שלהן כמו הראשונים יג): **כאחלוקו.** כמתנה הראשונה: **מיפה.** בחוץ לאחר מיתה כדאמר לעיל: **לא שריא.** כשר שכבר הותר: **ולא מפגלא.** אם נתן הראשונה בשמתיקה והשלש בחמשה לא פיגל וכשר כדתנן במתני' (לעיל לו:): **ולא עיילא.** אין להם תורת פסול כניסת פנים שאם נתן מתנה אחת בחוץ והכניס השאר להיכל לא נפסל יד) משום חטאת שנכנס דמה לפנים דכתיב לכפר בקודש (ויקרא יז) בראוי לכפרה הכתוב מדבר: **כסופן.** כשרים יה): **מגא אמיגא לה.** דטעונה כיבוס: **ניחו מן הנואר על הבגד אין טעון כיבוס.** דלמסקנא בפרק דם חטאת (לקמן דף נג.) אשר יזה בראוי להזאה יצא זה שלא נתקבל בכלי: **מן הקרן.** משנגע בקרן המזבח ניחז על הבגד: **או מן היסוד.** משנגעו שירים ליסוד ניחז מן היסוד לבגד: **אין טעון כיבוס.** דלאחרינן אשר יזה פרט לזה שכבר הוזה: **הא מן הראוי לקרן.** כל דהו ואפילו שלש מתנות שבחטאות טעון כיבוס: **הא מן הראוי ליסוד.** כגון שירי הדם הראויין ליפסל ליסוד: **טעון כיבוס.** בגמרא: **הא מני ר' נחמיה היא** יו) כו'. הא מילתא הש"ס קאמר לה ומסקנא דקושין היא לאפוקי מדברי פפא דאומר מהא נמי טעון כיבוס: **שירי הדם.** אף של חטאות החיצונות שהקריבן דלאו דמיס ניהו המעלן בבב) בחוץ חייב משום דחזו לפנים (והתניא

מאי לאו אפלגיה דמזבח כדאמרי אינשי טהר טיהרא (ט) דיומא אמר רבא בר שילא לא אגילוייה דכתיב יוכעצעם השמים לטוהר והאיכא שירים שירים לא מעכבי והאיכא שירים הפנימים דאיכא דמ"ד א) מעכבי בחד מקום קאמרינן: יתניא רבי אליעזר בן יעקב אומר בית שמאי אימרים שתי מתנות שבחטאת ואחת שבכל הזבחים מתירות ומפגלות בית הלל אומרים אחת שבחטאת ואחת שבכל הזבחים אמתרת ומפגלת יומתקיף לה רב אושעיא אם כן ליתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אמר ליה רבא כי איתשיל להתירא איתשיל דהוו להו בית שמאי לחומרא: אמר רבי יוחנן שלש מתנות שבחטאות אינן באות בלילה יובאות לאחר מיתה והמעלה מהן בחוץ חייב אמר רב פפא יש מהן כתחלתו ויש מהן כסופו חוץ ולילה זרות וכלי שרת קרן ואצבע כיבום ושירים כתחלתן מיתה לא שריא ולא מפגלא ולא עיילא לגואי כסופן אמר רב פפא מנא אמינא לה יאדתנן ניתז מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבום מן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבום הא מן הראוי לקרן טעון כיבום וליטעמיך מן היסוד אינו טעון כיבום הא מן הראוי ליסוד טעון כיבום אשר זה כתיב יפרט לזה שכבר הוזה הא מני רבי נחמיה יאדתנן רבי נחמיה אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב אימר דשמעת ליה לר' נחמיה לענין העלאה מידי דהוי אאברים ופדרים לענין כיבום מי שמעת ליה אין מעלין בו לגבי מזבח לכתחילה: **כאוה לאחר מיתה.** אם נתן מתנה לראשונה ומתי בעליה כבר כפר בראשונה ואין שם חטאת גמורה על הדם עוד לפסול משום חטאת שמתו בעליה: **יש מהן לאחלוקו.** יש מדברים שבתורת דמים שהשלש מתנות כמתנה בראשונה בא) ויש דברים שהן בתורת שירי הדם: **הון.** הזורק אותן בחוץ חייב שהרי לחוייב לפניים בתורת זריקה גמורה. ואסור ליתנן בלילה דנפסלו מלזרוק והא זריקה היא. וחד חייב עליהן מיתה בפנים. ועשויות כלי שרת ומתנה בב) (ד) אלבש. וכיבום אם ניתז מדם החטאת על הבגד לאחר שנתן במתנה בג) אחת טעון כיבום דכתיב ואשר יזה מדמה וגו' כאילו ניתז קודם לכן בד) אבל אם נתן כל מתנותיה ואח"כ ניתז מן השירים אין טעון כיבום דלאחרינן בשמעתין אשר יזה פרט לזה שכבר הוזה: **שירים.** חטאת שקיבל דמה בתרנא כוסות ונתן מתנה אחת מכל בה) אחד כולן נעשו שירים ליפסל ליסוד אף הנ' כוסות בו) שירים שלהן כמו הראשונים בז): **כאחלוקו.** כמתנה הראשונה: **מיפה.** בחוץ לאחר מיתה כדאמר לעיל: **לא שריא.** כשר שכבר הותר: **ולא מפגלא.** אם נתן הראשונה בשמתיקה והשלש בחמשה לא פיגל וכשר כדתנן במתני' (לעיל לו:): **ולא עיילא.** אין להם תורת פסול כניסת פנים שאם נתן מתנה אחת בחוץ והכניס השאר להיכל לא נפסל ח) משום חטאת שנכנס דמה לפנים דכתיב לכפר בקודש (ויקרא יז) בראוי לכפרה הכתוב מדבר: **כסופן.** כשרים יח): **מגא אמיגא לה.** דטעונה כיבוס: **ניחו מן הנואר על הבגד אין טעון כיבוס.** דלמסקנא בפרק דם חטאת (לקמן דף נג.) אשר יזה בראוי להזאה יצא זה שלא נתקבל בכלי: **מן הקרן.** משנגע בקרן המזבח ניחז על הבגד: **או מן היסוד.** משנגעו שירים ליסוד ניחז מן היסוד לבגד: **אין טעון כיבוס.** דלאחרינן אשר יזה פרט לזה שכבר הוזה: **הא מן הראוי לקרן.** כל דהו ואפילו שלש מתנות שבחטאות טעון כיבוס: **הא מן הראוי ליסוד.** כגון שירי הדם הראויין ליפסל ליסוד: **טעון כיבוס.** בגמרא: **הא מני ר' נחמיה היא** יט) כו'. הא מילתא הש"ס קאמר לה ומסקנא דקושין היא לאפוקי מדברי פפא דאומר מהא נמי טעון כיבוס: **שירי הדם.** אף של חטאות החיצונות שהקריבן דלאו דמיס ניהו המעלן בבב) בחוץ חייב משום דחזו לפנים (והתניא

מאי לאו אפלגיה דמזבח כדאמרי אינשי טהר טיהרא (ט) דיומא אמר רבא בר שילא לא אגילוייה דכתיב יוכעצעם השמים לטוהר והאיכא שירים שירים לא מעכבי והאיכא שירים הפנימים דאיכא דמ"ד א) מעכבי בחד מקום קאמרינן: יתניא רבי אליעזר בן יעקב אומר בית שמאי אימרים שתי מתנות שבחטאת ואחת שבכל הזבחים מתירות ומפגלות בית הלל אומרים אחת שבחטאת ואחת שבכל הזבחים אמתרת ומפגלת יומתקיף לה רב אושעיא אם כן ליתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אמר ליה רבא כי איתשיל להתירא איתשיל דהוו להו בית שמאי לחומרא: אמר רבי יוחנן שלש מתנות שבחטאות אינן באות בלילה יובאות לאחר מיתה והמעלה מהן בחוץ חייב אמר רב פפא יש מהן כתחלתו ויש מהן כסופו חוץ ולילה זרות וכלי שרת קרן ואצבע כיבום ושירים כתחלתן מיתה לא שריא ולא מפגלא ולא עיילא לגואי כסופן אמר רב פפא מנא אמינא לה יאדתנן ניתז מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבום מן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבום הא מן הראוי לקרן טעון כיבום וליטעמיך מן היסוד אינו טעון כיבום הא מן הראוי ליסוד טעון כיבום אשר זה כתיב יפרט לזה שכבר הוזה הא מני רבי נחמיה יאדתנן רבי נחמיה אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב אימר דשמעת ליה לר' נחמיה לענין העלאה מידי דהוי אאברים ופדרים לענין כיבום מי שמעת ליה אין מעלין בו לגבי מזבח לכתחילה: **כאוה לאחר מיתה.** אם נתן מתנה לראשונה ומתי בעליה כבר כפר בראשונה ואין שם חטאת גמורה על הדם עוד לפסול משום חטאת שמתו בעליה: **יש מהן לאחלוקו.** יש מדברים שבתורת דמים שהשלש מתנות כמתנה בראשונה בא) ויש דברים שהן בתורת שירי הדם: **הון.** הזורק אותן בחוץ חייב שהרי לחוייב לפניים בתורת זריקה גמורה. ואסור ליתנן בלילה דנפסלו מלזרוק והא זריקה היא. וחד חייב עליהן מיתה בפנים. ועשויות כלי שרת ומתנה בב) (ד) אלבש. וכיבום אם ניתז מדם החטאת על הבגד לאחר שנתן במתנה בג) אחת טעון כיבום דכתיב ואשר יזה מדמה וגו' כאילו ניתז קודם לכן בד) אבל אם נתן כל מתנותיה ואח"כ ניתז מן השירים אין טעון כיבום דלאחרינן בשמעתין אשר יזה פרט לזה שכבר הוזה: **שירים.** חטאת שקיבל דמה בתרנא כוסות ונתן מתנה אחת מכל בה) אחד כולן נעשו שירים ליפסל ליסוד אף הנ' כוסות בו) שירים שלהן כמו הראשונים בז): **כאחלוקו.** כמתנה הראשונה: **מיפה.** בחוץ לאחר מיתה כדאמר לעיל: **לא שריא.** כשר שכבר הותר: **ולא מפגלא.** אם נתן הראשונה בשמתיקה והשלש בחמשה לא פיגל וכשר כדתנן במתני' (לעיל לו:): **ולא עיילא.** אין להם תורת פסול כניסת פנים שאם נתן מתנה אחת בחוץ והכניס השאר להיכל לא נפסל ח) משום חטאת שנכנס דמה לפנים דכתיב לכפר בקודש (ויקרא יז) בראוי לכפרה הכתוב מדבר: **כסופן.** כשרים יח): **מגא אמיגא לה.** דטעונה כיבוס: **ניחו מן הנואר על הבגד אין טעון כיבוס.** דלמסקנא בפרק דם חטאת (לקמן דף נג.) אשר יזה בראוי להזאה יצא זה שלא נתקבל בכלי: **מן הקרן.** משנגע בקרן המזבח ניחז על הבגד: **או מן היסוד.** משנגעו שירים ליסוד ניחז מן היסוד לבגד: **אין טעון כיבוס.** דלאחרינן אשר יזה פרט לזה שכבר הוזה: **הא מן הראוי לקרן.** כל דהו ואפילו שלש מתנות שבחטאות טעון כיבוס: **הא מן הראוי ליסוד.** כגון שירי הדם הראויין ליפסל ליסוד: **טעון כיבוס.** בגמרא: **הא מני ר' נחמיה היא** יט) כו'. הא מילתא הש"ס קאמר לה ומסקנא דקושין היא לאפוקי מדברי פפא דאומר מהא נמי טעון כיבוס: **שירי הדם.** אף של חטאות החיצונות שהקריבן דלאו דמיס ניהו המעלן בבב) בחוץ חייב משום דחזו לפנים (והתניא

עין משפט נר מצוה

יג א מיי' פ"ב מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ה:
יד ב מיי' פ"ז מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ל (ופ"ב מהלכות פסח"מ הלכה ה):
ד ג מיי' פ"ז מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ל:
טו ג מיי' פ"ז מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ל (ופ"ב מהלכות פסח"מ הלכה ה):
ד ד מיי' פ"ב מהלכות פסח"מ הלכה ד:
טז ה מיי' פי"ז מהל' מעשה"ק הל"ב ופ"ב מהל' פסח"מ הלכה י:
יז ו מיי' פ"ז מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ז:
יח ז מיי' שם הלכה ז:

תורה אור השלם

1. וְרִאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לִבְנַת הַסַּפִּיר וּכְעֶצֶם הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר: שמות כד, י
2. כֹּל אֲשֶׁר יִגַּע בַּבְּשָׂרָה יִקְדָּשׁ וַאֲשֶׁר יִזֶּה מִדָּמָהּ עַל הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזֶּה עָלָיו תְּכַבֵּס בְּמָקוֹם קָדֹשׁ: ויקרא ו, כ

מוסף רש"י

אפלגיה דמזבח. נגד המלבן טיהר קרני (יומא סו:): טיהרא. תרגום של לבנים שהוא מחלי כיוס (שם נט:): יכין בשבע חלוקות הוה אמינא. אי אפשר לומנם שלא יהא מהן לא לאחלוקו ולא לאטוי: אגילוייה. על גגו, ומאי לשון טהרו על שם שמטהר ומפנה הקטורת שנעשה עליו ונקבר ומוקיטיו מלוך ומלוך ומזה על מקום הגילוי, דכתיב ומעלם השמים לטוהר. כמו לטהר (שם מו: מו:) אשר יזה כתיב. כלומר אשר יזה מדם הנעמד לאוה, דעדיין לא נעשית מנתה, הכיון הוא כשנתן מתנו על הכנד קודם זריקה לו כשפת זריקה טעון כיבוס, ולא שכבר כיבס. ולאחר מיתה אין המותר טעון כיבוס, דמתחר שמרים בין זרקו כשר בין זרקו פסול, אין טעון כיבוס (מעילה ה:) שירי הדם. של חטאות הטעונין כפיבוס ליפסל (לקמן קו:):

שיטה מקובצת

מאר יאי אפלגיה דמזבח. פי"ה בגגד ד"ל: וקשה מין דאמר מכיון הייט כמנגנה, לכן נראה לר' מיס כהן דמרוך מאים שכבר נתן ד' מתנות על ד' קרנות למעלה ואח"כ נתן שמש על מלי המזבח דהייט לאטוי, ומאחי לא אמרינן, ר"ל על ניגלייא ומכל מיס לאמנה על הקרנות ועל גב מזבח, וקרי ליה שהרו על שהיה מטהרו ומיישבי מחלב מהמקום שלגו: **הא** בני ר' נחמיה **הוא** ומשמע ניחא דלאר ליפסל טעון כיבוס ומ"מ מן הקרן אין נתון כיבוס אמר לר' נחמיה שכבר נעשה מלאחי אבל שיריים אין מלאחי עבשיה בגד משמעו ליפסל (תוספות): **תודה** הנרה **הא** מני ר' נחמיה **הוא שירים** הקנבים בר. ר"ב ומסקנא דקושיא היא לאפוקי מדברי פפא. ומ"מ אלא כלומר לא אמרי בשעתא דיקן דהא מני ר' נחמיה היא כלומר דמחייב כאן בשיריים והיה נמי בני' מתנות שבחטאת שטעון כיבוס. אבל לרבנן דלא מחייב בשיריים אשים אין ביה נמי אלא טעון כיבוס בני' מתנות ולא דפסיבו מדבי לרבנן. ולא מיבעיא בשיריים אלא אלא. ועוד מיבעיא אלא (לרבי) דבכן אפלא דקאמר לא בריבה ולא מחבלא דפוסן. ועוד דלפוס ריבוה מחמש דשניה הוא לרב אפא. לכן נראה בשניה אם הוא הא מי מני ר' נחמיה היא ומי אמר מיכי דאמטן כיבוס כו': **בא"ד** ובגולה בעיא לקמיה בעיקא דר"ש דבשני אלא בי תנא **הוא** ברבים דאמרים בגמרא דבריה. ר"ב מר' מני אמרא הוא דבריה דבריה. ומאחר לקמן שיריים הפנימים מעכבין הלכך הבשר לאכל ולעבון אין ולעבון כיבוס אבל לעולם לא אפשרא ליה בדם אפא בדמים החיצונים:

מסורת הש"ס

ט) יומא טו. עט., כ) תוי' פ"ד הדר"ה, ג) [יומא פ. תוליון נב: קה. בכורים ל:] ערכין מ:] ירושי' פאה פ"ה ה"ב, יומא פ"ח ה"ב, כתובות פ"ח ה"א, ד) לקמן נג., ה) [שם מעילה ה.], ו) לקמן לט. קיא. קיב., ז) לקמן פא:

הגהות הב"ח

(א) גב' עיר שיהיה, הדור פלגיה דומה: ב) רש"י ד"ה כי אמשיל מצנה זו בבהמ"ד: (ג) ד"ה לכתיבת יכי לחומרא: (ד) ד"ה חוץ לזמן וכו' ומתנת קרן ואצבע כיבוס:

שינויי נוסחאות

א) ל"ל לעיר. ר"ש: ב) בתחלתן ויש מהן בסופן כל"ל, וכן ל"ל מרש"י ותוס' ר"ש: ג) בבית הבעיר דבר רוים ר"ש: ד) מן היסוד נמי מן היסוד הוא דאינו טעון כיבוס כל"ל. ר"ש: ה) צהרים הוא חצי היום כל"ל. ר"ש: ו) על גילוי גגו ר"ש: ז) ועל שם שמטהרו. ר"ש: ח) ושהרו מתוק. ל"ל לטהרה. ר"ש: ט) ל"ל נתן. ר"ש: י) בן ל"ל אחרונות. ר"ש: יא) ל"ל מעלין סטולין. ר"ש: יב) אם כתן הש"ס ומהיד ויש מהן בסופו ויש דברים בו' עליון. [כרי' הגר' ויש מדברים, וכלגליל]: יג) ל"ל מתנות אצבע שמנה. ר"ש: יד) ל"ל מתנה. ר"ש: טו) כ"ה בנוסף שהרי אין שלש מתנות האחרונות ראויות להזיה ואשר זה קרינא בהו: טז) בגגין נדפס ל"ל מאחד. ר"ש: יז) כיסות של שלש מתנות אחרונות יש להן שיריים כמו הראשונים כל"ל. ר"ש: יח) כ"ה רש"ש ובית הראשונה ובכ"ה ל"ל ולמלינו. יט) ל"ל דינן בשיריים ר"ש: כ) [ריא. כולה הא מילתא כו' כל"ל. ר"ש: כא) ל"ל דהא מני. ר"ש: כב) דם נמור. ר"ש: כג) ל"ל דהמלון. ר"ש: כד) תיקון פרי רש"י. תוספת מהרש"ק: כה) כ"ה נוסף ובי"ה סברי דקמייתא חשיבא שפיר מחיר שלם: כו) ל"ל דהוי ביש נמי לחומרא דלב"ש כו' מתנות מפגלות אי זו אי זו ולב"ה כו' ר"ש: כז) מדקאמרי ב"ה אחת שבחטאת מפגלת דהיינו ראשונה מכלל דלב"ש אותה אחת לא מפגלא דאל"כ הו"ל למימר אין מתיר המפגל אלא בראשונה כו' ר"ש: כח) ל"ל מדלא קאמרי ב"ה ראשונה מפגלת מכלל דלב"ש לא מפגלא דא"כ הו"ל למימר כו': כט) [תוי' הגהת מהרש"ק. ועוד ש"מ ה"ר יצחק מצא בתוספתא בהדיא: ל) [ל"ל ר"ר אחר מקולי שמעון. ל"ל בתוספתא: ל) ל"ל והשתא שמו וצ"ל: לא) גי' ל"ק אפילו סברי. יגר' ש"מ בין סברי ב"ש וכו' בין לא סברי דוד וכו': לב) ל"ל ואמתי צ"ל: לג) הגהת מלפניו הוא ע"פ ל"ל ר"ש. ועל"ק הגיה עפ"י דיר ולימא דנשפך כו' ולמה ליה למימר כו': לד) ל"ל לפרוש. ר"ש: לה) לרבנן נמי כל"ל. ותוכות לרב פפא נמתק שו"מ ובדרי לרב: לו) נמי ל"ל רחוק חוץ ושעון כיבוס דחדא הוא מילתא הוא דשבינא הוא ועל זה כו': לז) כ"ש נוסף דמואר לא אלעזר רבנן עליה דר' נחמיה: לח) ומיהו ל"ל דגם זה אמר כל"ל. ר"ש: ומי פ"מ מ"ל ומ"ק בגאוזר דבר המוקן: מ) [מתנות הפנימיות נמתק. ר"ש: ומ"מ גורם בדמים הפנימיים: מ) בדבריהם טעונין יסוד כל"ל. ר"ש: מא) דדיק מרתני ואפיהו כל"ל ר"ש: מב) דגרסינן ש"מ:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com